

תַּאנֵּא למדנו, (עם כָּל דָּא) שְׁמִיּהּ דְּעֵתִיקָא סְתִים מְכַלָּא, וְלֹא

מִתְפָּרֵשׁ בְּאוֹרֵייתָא השם של עתיק שהוא א"א סתום מכל

נברא, ואינו מפורש בתורה אלא נרמז "היש ה' בקרבנו אם אין" שתיבת "אין" רומזת לא"א,

בְּרַ מִן אַתְרַ חַד, דְּאוֹמְרִי זְעִיר אַפִּין לְאַבְרָהָם חוץ ממקום אחד

שנשבע ז"א לאברהם שיברך אותו שירבה זרעו ושבועה זו היתה בא"א, **דְּכַתִּיב,**

(בראשית כב) **בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם יְהוָה. נְאֻם (ד') זְעִיר אַפִּין** ז"א

אומר "בִּי", במה שמלוּבש בי שהוא א"א המלוּבש בז"א, נשבעתי וז"ש נאום ז"א הנקרא הו"ה

ב"ה. **וְכַתִּיב,** (בראשית מוח) **בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דְּלְעֵילָא**

שפירושו שאנחנו אומרים שבכח א"א המלוּבש בז"א שהוא ישראל העליון יברך ז"א את

ישראל התחתונים. **וְכַתִּיב** (ישעיה מט) **יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר,**

יִשְׂרָאֵל קֹאֲמֵר דָּא ז"א הנקרא ישראל אומר כלפי א"א כן אני אתפאר באורות

העצומים שקיבלתי ממך. **וְתַנִּינָן עֵתִיק יוֹמִין אָמְרוּ** ולמדנו שא"א אמרו

לז"א שהוא ישראל דלעילא **וְהֵאֵי וְהֵאֵי שְׁפִיר** וזה וזה טוב שלפי הפירוש השני

א"א אומר לז"א הנקרא ישראל, אני א"א כן ישראל אתפאר, כי אני אתלבש כן לשון בגדי

פאר שאתה הלבוש שלי.

תַּנִּיא למדנו כי דניאל ראה בחזיון לילה את עתיק שהביאו ב' כסאות אחד דין ואחד

רחמים ועתיק יומין ישב על כסא אחד והשני נשאר פנוי, **כְּתִיב** (דניאל ז)

תְּזַהֵ הַיּוֹת עַד דֵּי פְּרִסְוֹן רְמִיו וְעֵתִיק יוֹמִין יְתִיב רואה הייתי

אשר הכסאות מוטלים ומושלכים והם פנויים ועתיק יומין יושב על כסאו. **פְּרִסְוֹן**

רְמִיו, מָאן הוּא ושאל רבי שמעון איזה כסא מוטל ומושלך בעת שעתיק יומין יושב

הלימוד היומי

לע"נ הרב יעקב יוסף בן מרגלית זצ"ל

על כסאו. **אָמַר לְרַבִּי יְהוּדָה, קוּם בְּקִיּוּמְךָ וְאַתְּקִין בְּרִסְיָא**

דָּא אמר רשב"י לרבי יהודה עמוד על רגלך ותתקן את הכסא הזה מי הוא כי רבי

יהודה היה בחי' חסד וכתוב והוכן בחסד כסא [טז].

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּתִיב (דניאל ז) עוד כתוב שם בהמשך החזיון

בְּרִסְיָא שְׁבִיבִין דִּינּוּר הכסא של עתיק מתנוצצים ממנו ניצוצי

אש שזה מראה על דין חוק. **וְעֵתִיק יוֹמִין יְתִיב עַל הָאִי בְּרִסְיָא**

ועתיק יומין יושב על כסא זה. **מָאִי טַעְמָא** ושואל מה הטעם שעתיק יומין יושב על

כסא דין. **דִּתְנִיָא כִּי לַמְדֵנוּ אִי עֵתִיק יוֹמִין לָא יְתִיב עַל הָאִי**

אור הרשב"י

דגדלות שבו, שהיו כופין המוחין דקטנות, ואז אלו האלקים עולים למעלה ברישא דז"א ואז יש רוגז גדול ח"ו וכו' עיי"ש. והנה הא"א מלוכש תמיד מטבורו ולמטה תוך ז"א (בע"ח שי"ג פ"ה), וא"כ בזמן שז"א הוא בסוד הקטנות, אז הז"א עם המוחין דאלקים מלבישין על א"א, ובכבוד מוחין דגדלות לז"א, ושמות אלקים נדחים למטה לראש הבריאה, אז ז"א עם המוחין דהויות מלבישין על א"א. ובה תבין שכסא דין הם אלו המוחין דאלקים, שא"א מלוכש בהם מטבורו ולמטה, וכסא רחמים הם מוחין דהויות, שגם בהם מלוכש א"א מטבורו ולמטה. וכיון שמושב האדם על כסא הוא מטבורו ולמטה, לכן קראם בשם כורסיא.

[טז] אמר הרשב"י לר' יהודה, עמוד על רגליך ותקן את הכסא הזה, היינו הסבר לנו ענין הכסא הזה. וז"ל שערי האדרא: אמר רשב"י לר"י קום בקיּוּמְךָ, כי ר' יהודה הוא בחי' חסד כברישי האד"ר, ולכן אמר לו ואתקן כורסיא דא, לפרש ולתקן הכסא דאתכפייא לחסד (אדר הזהר לפי רו"ד).

והנה ענין הכרסיא הוא עפ"י המבואר בע"ח בכ"מ, כי בזמן עיבור ויניקה דז"א יש לו מוחין דקטנות, והם שמות אלקים (שכ"ב פ"א). וכשיש לו מוחין דגדלות, נכנסין בו מוחין דהויות ומתפשטים בכל גופו, ומוחין דאלקים יורדים למטה עד היסוד ואחי"כ עד הבריאה. כמבואר בע"ח (שכ"ב פ"ג), וסיים שם (בסוף הפרק) שכשיש רוגז בעולם ח"ו מחמת פגם ועבירות, אז מסתלקים המוחין

הלימוד היומי

לע"ג הרב יעקב יוסף בן מרגלית זצ"ל

כְּרִסְיָא אם עתיק יומין לא היה יושב על הכסא הזה כדי לכפות את הדינים, **לֹא יָבִיל לְאַתְקִימָא עֲלֵמָא, מְקַמֵּי הַהוּא כְּרִסְיָא** לא היה העולם יכול להתקיים מפני ריבוי הדינים של הכסא הזה, כי היה לו מוחין דקטנות. **כִּד יְתִיב עֵתִיק יוֹמִין עֲלֵיהּ לְכַפֵּיָא** (ס"א אַתְכַּפֵּיָא) **לְהַהוּא כְּרִסְיָא** כאשר יושב עתיק יומין על הכסא הזה נכפה הכסא הזה, שמתמתקים הדינים כי המוחין דקטנות ירדו למטה, **וּמֵאן דְּרָכִיב שְׁלִיט** ומי שרוכב על הכסא הוא השולט עליו. **בְּעִידָנָא דְנָטִיל מֵהַאי כְּרִסְיָא** בעת שעמד עתיק יומין מזה הכסא של הדין, **וְיְתִיב עַל כְּרִסְיָא אַחֲרָא** ויושב על כסא אחר של רחמים, **כְּרִסְיָא קַדְמָאָה רְמִי** אז הכסא הראשון של הדין פנוי ומושלך ובטל משלטונו, **דִּלָּא שְׁלֵטָא, אֵלָא אִיהוּ דְרָכִיב בֵּיהּ עֵתִיק יוֹמִין** כי אינו שולט, אלא כסא רחמים שעליו רוכב ויושב עתיק יומין. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יְהוֹדָה, יְתַפְּקֵן אֲרַחֲךָ** יה"ר שכל דרכך יהיו מתוקנים וטובים, **וַיֵּיתִי בְּךָ מֵעֵתִיק יוֹמִין** ויבא עליך שפע ורחמים מעתיק יומין.

וְתָא חַוִּי ובא וראה **כְּתִיב (ישעיה מא) אֲנִי יְהוָה רֵאשׁוֹן** אני ה' ראשון הוא א"א שהוא ראשון לכל הפרצופים **וְאֵת אַחֲרוֹנִים אֲנִי הוּא** וגם באחרונים שהם זו"ן סוף האצילות אני מלובש בהם, כי תיבת הוא לשון נסתר שרומז על א"א. **כִּלְאָה הוּא** כל האצילות הוא א"א שמבריח מקצה ראש האצילות עד סופו, **וְהוּא סְתִים מְכָל סְטְרוֹי** וא"א סתום מכל צדדיו כי כולם מלובשים עליו.

מסביר ענין החוטם דא"א

חוטמא (בְּהַאי) טוד החוטם דא"א. **תאנא**, **בחוטמא אשתמודע**

פרציפא למדנו, שע"י החוטם ניכרת צורת הפנים של האדם

כדאמרינן ביבמות ק"כ, דאין מעידים על צורת פנים אלא עם החוטם, וניכר ג"כ כל גופו של

האדם, וניכר שהוא מלא רחמים, כי מנקבי החוטם יוצא שפע של חיים וכדלקמן.

ותא הוי מה (דף ק"ל ע"ב) **בין עתיקא, לזעיר אפיין** ובא ותראה,

מה הפרש בין עתיקא שהוא א"א לז"א, בענין אורות היוצאים מן החוטם. **דא**

מאריה דחוטמא שא"א בלבד נקרא בעל החוטם כי החוטם דא"א כולו רחמים

מחד נוקבא תיין אלא שמנקב השמאלי של החוטם יוצא הבל מבחינת שם ב"ן

שבו הנקרא חיים למלכות, **ומחד נוקבא תיין דתיין** ומנקב הימני יוצא ממנו

הבל הנקרא חיים דחיים בחינת שם מ"ה. **האי חוטמא הוא פרדשקא** זה

החוטם של א"א הוא עמוד חלול פתוח שלמדנו עליו בספרא דצניעותא, **דביה נשיב**

רוחא דתיי לזעיר אפיין שבו נושב רוח החיים לז"א, לעוררו לזווג עם נוקביה.

וקרינן ליה סליחה ואנחנו קוראים את החוטם סליחה כי תיקון השלישי בא"א

הוא ארחא דתחות חוטמא, והוא פנוי משערות כדי ליתן ולהעביר הרוח עד הפה דא"א כדי

שיאמר סלחתי בלא עיכוב. **והוא נחת רוח** והחוטם הוא נחת רוח, כי הרוח יוצאת

ממנו בנחת ולא בבהלה כמו שיוצאת הרוח מחוטם דז"א, **אתפסמותא דרוחא**

וא"א בחוטמו מבסם את ז"א הנקרא רוח.